

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐτήσιον Δραχμ. 3.
Ἐξάμησος Δραχμ. 2.
Τριμήσος Δραχμ. 1.
Ἐξωτερικοῦ εἰς χρυσόν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ Π. ΚΕΦΑΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

17-Ὁδὸς Σολωμοῦ-17

Τιμὴ ἐκάστου φύλλου
λεπτά 15.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἀυγούστου 1903.

ΙΣΠΑΝΙΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

GUSTAVE-ADOLPHE BECQUER

Η ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ

Με τὰς πρώτας τοῦ λυκαυγοῦ φωταβολῆς ἠκουσθησαν αἱ ὀρεῖς τῶν σαλπιγγῶν τόνοι καὶ αἱ χωρικοὶ εὐτινές συνέρρουσαν ἐν τῶν πλησιόχωρων διέκρινον τὴν φευσδαλικὴν σημαίαν κυματίζουσαν ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου πύργου.

Καθήμενοι ἐπὶ τῶν κλιτύων τάφρων, ἐπὶ τῶν δένδρων, διεσκορπισμένοι εἰς τὴν πεδιάδα, εἰς τὰς κορυφὰς τῶν λόφων ἢ κατὰ μῆκος τῆς λεωφόρου ἀνέμενον τὴν παρέλασιν ἣτις πρὸ μιᾶς σχεδὸν ὥρας τοὺς εἶχε προσελκύσει ἐκεῖ. Αἱ μετακινήσεις τοῦ πληθους ἐδείκνυσον τὴν κερυφροθεῖσαν ἀνυπομονησίαν των, ὅτε ἐκ νέου ἤχησαν αἱ σάλπιγγες καὶ αἱ ἀλυσεῖς τῆς περιαιρετῆς γεφυρᾶς ἔτριζαν, αἰτίνες βραδέως κατεβίβαζον

τὴν γέφυραν ἐπὶ τῆς τάφρου. Ὁ καταράκτης ἀρρήθη καὶ στεναζούσαι ἐπὶ τῶν στρεφῶν ἠνοιχθησαν αἱ βαρεῖαι τοῦ πύργου θύραι.

Τὸ πλῆθος τότε ἔτρεξεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ διὰ νὰ εἶδῃ εὐκόλως πλέον τὰς περιλαμπεῖς πανοπλίαις, τὰς πολυτελεῖς ἀκολουθίας τοῦ κόμητος τῆς Γομάρης, τοῦ ὄνμαστος διὰ τὰ πλοῦτη καὶ τὴν πολυτελειάν του.

Ὁ πρωτοπορευτὴς γεγονοῦσα τῇ φωνῇ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὑπὸ τὸν ἦχον τοῦ τυμπάνου διελάλει τὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως ὅστις ἐκάλεε τοὺς χωροδεσπότας εἰς τὸν πόλεμον κατὰ τῶν Μούρων καὶ ἀπέτασεν εἰς τὰς ἐλευθέραις πόλεις νὰ ἀφίσωσι αἰδωνοεἰς τὰ στρατεύματά του.

Μετὰ τοῦτον ἤρχοντο μὲ τὰ μετὰξίνα ἐπανοφορία των, τοὺς πολυχρόμους χρυσοκεντήτους θυρεοῦς των, μὲ τοὺς ἐκ πτερῶν ἐστελισμένους πτεροὺς των, αἱ κήρυκες τῆς αὐτῆς οὐρῆς ἀκολουθεῖ ὑπὸ τῶν τοῦ βασιλικοῦ εἰκὸν ὑπασιπιστῆς πάνοπλος ἵππευὸν ἐπὶ παμμέλατος στίλβοντος ἵππου καὶ κρατῶν διὰ τῆς χειρὸς τὴν σημαίαν τοῦ πλουτοῦ ἄρχοντος μετα τῶν ἐμβλημάτων.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ὑπασπιστῶν ἠκολουθεῖτο ὑπὸ εἰκοστὸς τῶν πεφημισμένων ἐκείνων σαλπυγκτῶν τῆς *tierra Pana*, εἴτινες ἐγένοντο ὀνομαστοὶ εἰς τὰ χρονικὰ τῶν ἡμετέρων βασιλείων διὰ τὴν ἀπίστευτον δύναμιν τῶν πνευμόνων των.

Ὅτε ὁ πάταγος τῶν φοβερῶν τούτων σαλπύγγων ἔπαυσε νὰ δονεῖ τὸν ἀέρα ἠκούσθη ὑπὸ κωφός τις βοὴ βραδεία καὶ ἰσόχρονος.

Ἦρχοντο οἱ στρατιῶται ὀπλισμένοι διὰ τῶν μακρῶν λογχῶν καὶ χαλκίων ἀσπίδων, ὀπισθεν τῶν ὀπίων ἐφαίνοντο, μετὰ τὰς σιδηρὰς πανοπλίας των καὶ τοὺς ξυλίλους πύργους, οἱ μηχανικοὶ τῶν στρατευμάτων καὶ οἱ λόχοι τῆς ἐφόδου.

Ἐντὸς δὲ νέφους κονιορτοῦ ὑπὸ τῶν ἵππων ἀνυφουμένου, ῥίπτουσαι λάμπεις σπινθηροβόλους ἐκ τῶν θωράκων ἀνεφάνθησαν αἱ πυκναὶ ὡς δάσος λογχῶν, ἴλαι τοῦ ἵππικοῦ. Μετὰ τούτους τέλος, προηγουμένων τῶν κροταλιστῶν ἐπὶ ἰσχυρῶν ἠμιόνων καθημένων καὶ περικυκλούμενος ὑπὸ τῶν θεραπόντων του, πλουσίως διὰ μετάξης καὶ χρυσοῦ ἐνδεδυμένων, ἀνεφάνη ὁ Κόμης.

Τὸ πλῆθος ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ κόμητος ἐξερράγη εἰς κραυγὰς οὐρανομήκεις ἀποκαλυπτόμενον ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς τοσαύτης συγχύσεως ἀπωλέσθη καὶ ἡ κραυγὴ γυναικὸς τινὸς ἦτις ἐπιπτε λιπόθυμος καὶ ὡς κεραυνοπληκτος εἰς τοὺς βραχίονας τῶν δραμόντων πρὸς αὐτήν.

Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἦτο ἡ Μαργαρίτα.

Ἡ δυστυχὴς Μαργαρίτα ἦτις ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ μεγάλου καὶ τρομεροῦ ἄρχοντος τοῦ κόμητος τῆς Γομάρης ἀνεγνώρισε τὸν ἐραστὴν τῆς, Πέτρον.....

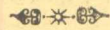
(Ἐπεται συνέχεια.)

ΛΗΣΜΟΝΗΣΕ ΜΕ

Σπάραξε, σβῦσε, πέταξε ἀφ' τὰ στήθη σου ρίξετο μὲς τ' ἀγέρι νὰ σκορπίση, κάθε συντρίμμα μαῦρο τῆς ἀγάπης μου ποῦ στήν καρδιά σου ἡ λησμονιά ἔχει (ἀψίσρ.)

Τοὺς πόθους, τὰ φιλήματα, λησμόνησε, λησμόνησε τὸν πόνο, τὴ λαχτάρα, εἰς τὴ στιγμὴν τὴ μαῦρη ποῦ σ' ἐγνώρισα ρίξε σκληρὴν ἀνάθεμα, κατάρα.

Ἡ δροσερὴν τριανταφυλλιά μαράθνηκε ποῦ ἡ φλογερὴ ἀγάπη εἶχε φωλιάσῃ καὶ μαῦρο κυπαρίσσι ἐκεῖ ξεφύτρωσε τῆς εὐτυχίας τὸ μνήμα νὰ σκεπάσῃ.

Καὶ τώρα βλέπω ὁ δύστηχος τριγύρω μου ἓνα λυγρὸ σκελεθρωμένο χέρι ποῦ σὰ νεροσυρμὴ με σπρώχνει ἀδιάκοπα στ' ἀραχνιασμένο μνήμα νὰ με φέρῃ.

Α. Βιακίνης.

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

"Ἐαρ φύσεως — "Ἐαρ καρδίας.

Αἱ συγκινήσεις τῆς ἡμέρας με ἔκαμαν ὥστε νὰ ἔλθω πάλιν ἐν ὄρα νυκτός εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἔνθα ἐσβέσθησαν διὰ παντός αἱ ἐλπίδες μου, ἔνθα τὴν καρδίαν μου κατέλαβεν ἐξαίφνης παγετώδης χειμῶν.

Γραμμὴ ἐλατῶν κτενοειδῆς δερμένη καὶ κυρτομένη ἀπὸ τοὺς κραταιοὺς ἀνέμους τοῦς κυλιομένους ἀπὸ τοῦ ὄρους τὸν χειμῶνα προσέδιδεν ἐκεῖ μεγαλοπρεπῆ εἰκόνα καὶ μεθυστικὴν ἀπόπνιαν. Νῦν ὁ ἀπρ' ἡρέμα ἐλίκνιζε τὴν φύσιν καὶ μύρια πνοαὶ ἀρωματισμέναι διεσταυροῦντο. Τὸ ἀπαλὸν φῶς τῆς ζανθῆς ἐρωμένης τοῦ Ἐνδυμίωνος περιέβαλε γλυκύτατα τὴν φύσιν, ἦτις τὸν πολυχρωμὸν μανδύαν τοῦ Ἐαρος ἐνδεδυμένη διεγέλα ἐν ᾧ τὸ ψυχρὸν ὕδωρ τῆς πηγῆς Σκαμνούλας ἐναρμονίως ἐκελάρυσεν.

Ἡ φιλόγελως Ἀφροδίτη με ἀίφνηθιας ἀναλαμπὰς ἐκρύπτετο ὀπισθεν τοῦ Παναχαικοῦ, αἱ δὲ ἄσπιλοι Πλειάδες παιζοῦσαι ἔφευγον τὸ ὄχρον καὶ ἄπελπι διώκον αὐτὰς ἄστρον τοῦ Ὠρίωνος.

ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΙ

ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΑΛΛΟΥΣ ΕΡΩΤΑΣ

Περαστικὸς ἐδιάβηνα ἀπ' ἓνα μονοπάτι καὶ ἀκουσα μία φωνὴ ποῦ μ' ἔλεγε : διαβάτη, ἐδῶ γὰρ λίγο στάσου θὰ ἴθω ἐγὼ σιμά σου στήν ἀγκαλιὰ μου τὴ θερμὴ λίγο νὰ ξεποστᾷσῃς στὰ χάρδια μου τὸ πόνο σου τὸ τόσο νὰ ξεχάσῃς !

Καὶ εἶπα γὼ : δὲ χάρηκα ἐκεῖ ὅπου ποθοῦσα δὲν ἦρα χάρδια κι' ἀγκαλιὰ ἐκεῖ ὅπου ζητοῦσα καὶ φεύγω ἀπὸ κοντά της ἀμαρτωλὸς διαβάτης

καὶ τρέγω ἀφίνοντας παντοῦ γύρω σὲ κάθε θῆμα ἓνα παλιὸ, ἐν ὄνειρο, τῆς νεώτερης κάθε κρῖμα.

Καὶ ἡ φωνὴ μ' ἀπήνεσε πρὸ δυνατὰ καὶ πάλι : ἂν μὴ σοῦ κλείσθηκε, πτωχέ, ἂν μὴ μόνο ἀγκάλη ἀνοίγονται ἔμπροστά σου

στὰ κάθε βῆματά σου χίλιες χιλιάδες ἀγκάλιες με θερμὴ με λατρεία. χίλιες ἀγάπες γέλασε σὰν σὲ γελά ἡ μία.

Καὶ εἶπα ἐγὼ : ἄδικα θὰ πάγῃ ἡ συμβουλὴ σου τοῦ κόσμου ὅλου ἡ ἀγκαλιές κι' ἀκόμα ἡ δικὴ σου κόρη ἐρωτευμένη

Ποῦ μοῦ μιλᾷ κρυμμένη, δὲν ἔχουσε ὄλες μαζί τὴ θερμὴ τῆς, τὴ γλύκα... νὰ φύγω τώρα ἄφες με σ' Αὐτὴν ὅ,τ' εἶχα ἀφήκα !

Καὶ πάλι ἐγὼ ἔρημος περῶ τὸ μονοπάτι Κι' ἀφίνω πίσω ἀγκαλιὰ θερμὴ, καὶ τὸ παλάτι ποῦ μέσα κατοικοῦσε

αὐτὴ ποῦ μοῦ μιλοῦσε, κρυμμένο πίσω ἀπ' τοὺς ἀνθούς, με πόνο με λατρεία. Δὲ θέλω ἄλλους ἔρωτας σὰν με ἀρνιέται Μία !

6 Ἰουνίου 1903 Κων. Μισσηλίδης

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΝ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ὡ! πόσον εἶμην εὐτυχὴς! πόσον ὑπερφανὸς! ἀλλὰ πῶς νὰ μὴ χαίρω; διατι νὰ μὴ

Ἀπολυτὸς σιγὴ ἐπεκράτει· καὶ ἡ σιγὴ αὕτη ἦτο ἀπέραντος προσευχὴ εἰς Οὐρανίαν γλῶσσαν ἀνηρθρωμένη. Καὶ αὐτὸς ὁ Πλάστης ἔχαιρε περιβεβλημένος τὴν κυανὴν χλαμίδα τὴν κεκοσμημένην χρυσοῖς καὶ φωτεινοῖς κοσμήμασιν. ἔχαιρε διὰ τὴν Οὐρανίαν ταύτην γαλήνην τοῦ Ἐαρος τῆς Φύσεως.

Ὡ! πόσον εἶνε εὐτυχεῖς οἱ θνητοὶ ἐκεῖνοι, εἴτινες ἔχουσι τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς ἐν τῇ καρδίᾳ! ...

Ἡ αἰτία ἦτις με εἶχε φέρει εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἡ αἰτία αὕτη με ἔκαμε ν' ἀναπολήσω τὰ συμβάντα τῆς ἡμέρας...

Ἐρέμβαζα ἀναπλῶν τοὺς λόγους τῆς, τὰ κινήματά της, τὰ βλέμματά της. Ἐπέισθην ὅτι δὲν με ἠγάπα, ἀλλὰ δὲν ἐμνησικαχῆσα· ἄλλως τε διατι; μήπως εἶνε τίς κύριος τῆς καρδίας του;

Αἴφνης ὁμως ἀκούω τόνον ἄγνωστον, παλλόμενον ἠδέως ἐν τῷ ἀπέριφῳ τοῦ χάους, σθεννύμενον ὡς ὄναρ καὶ σκιά ἡρέμα. Τὸ ἐκπνέον ἐκεῖνο ἄσμα δὲν εἶχεν οὐδὲ κἄν μίαν ἀκτίνα τῆς ἀνοϊξείως ἢ ἀρωματισμένην πνοὴν ἀνθέων. Δὲν ἦτο ἄσμα χαρᾶς.

Ψάλλε, δυστυχὴ νύκτιε ψάλτα, ψάλλε, ὦ Κύβη, τὸ θλιβερὸν ἄσμα σου ἐν τῷ μέσῳ τῆς στιγμῆς ταύτης τῆς κλαπέσης ἀπὸ τὴν Ἐδέμ.

Ψάλλε, διότι καὶ ἐὰν τὸ Ἐαρ ἐπανέλθῃ, θὰ δυνηθῇ ἄραγε νὰ ἀναστήσῃ ἐν ἀνθος ὅταν μαραινῇ, τὰ φύλλα καὶ τὰ ῥόδα τῆς ῥόδου ὅταν πέσωσι, τὴν καρδίαν ὅταν ἀποθάνῃ;

Φεῦ

Ἄλλ' ὅσον κραταιός, τοσοῦτον καὶ ἐλεήμων ὁ θάνατος! Ὁ θάνατος, ὁ ἐλευθερωτής, ὁ λυτρωτής, ὁ εἰρηνοποιός, ὁ συγγνώμων! Καὶ ἡ σκιά τοῦ προσώπου του δύναται νὰ σβῦσῃ τὰς φλόγας τῆς μνησικαχίας· καὶ ἡ συστολὴ τῶν πετέργων του δύναται νὰ βωθάνῃ τὴν κραυγὴν τῆς μανίας καὶ νὰ μετατρέψῃ τὸ μῖσος εἰς ἀγάπην καὶ τὰς κατάρτας εἰς δεήσεις.

Αἴγιον. Ν. Ἀρβανίτης.

σεμνύνομαι; πρό ὀλίγου ἤξιώθην νὰ ἔδω αὐτο-
προσώπως ἐγὼ ἢ κορη τῆς γῆς ἐγὼ ἢ ἀπλή
θνητὴ τὰς δύο ἀθανάτους ἀδελφάς, θυγατέρας
τοῦ οὐρανοῦ, τὰς Ἀρετάς ἐλείνας, καλουμένας
παρὰ τοῦ Θεοῦ, Εὐεργεσίαν καὶ Εὐ-
γνώμοσύνην.

Συνεμερίσθην τὴν θλίψιν των, κλαύσασα μετ'
ἐκείνων αἰτίνας προσηύθησαν νὰ μένωσι κει-
ρισμένοι ὑπὸ τῆς βελύρας Ἀχαριστίαν οὐ-
κὼν εἶχον ἐνώπιόν μου τὴν πανίσχυρον, τὴν φεγγε-
βόλον Ἀλήθειαν ἀπαστρόπτουσαν ἐν
τῷ μεγαλοπρεπῆ αὐτῆς θρόνῳ ὑψηλὰ κρατῶσα
τὴν κεφαλὴν, τὴν κοσμουμένην διὰ φωτιστεφά-
νοι. Ὡ! πόσον ἦτο ὠραία! μέγας λευκὸς πέ-
πλος ἐάλυπτε τὰς συμμετρικὰς γραμμάς τοῦ
σώματος τῆς ἐστολισμένης μὲ λευκὰ κρίνα! ἐν-
τὸς δὲ φαντασιώδους μαγευτικῆς ἐπιγῆς δει-
ξίλεπον περιφερόμενα οἰθήρια ἰδανικὰ πλάσματα
ψάλλοντα ἄσματα ὑπὲρ τῆς ἐναρέτου θεᾶς!

Ὁ νῦν μου ἐξολίσθη καὶ ἐκραξά μεγαλοφώνως
προσιπίπτουσα εἰς τὰς βαθμίδας τοῦ θρόνου τῆς.

— Οὐράνιος θεά! μαγικὴ ὄψιασι! ἐπίτρε-
ψόν μοι νὰ σὲ προσκυνήσω καὶ νὰ ἀσπασθῶ τὸ
κράσπεδόν τῆς ἐσθῆτός σου.

— Ἐγέρθητι κορη μὲ ἀπάντησεν ἡ μεγαλο-
πρεπὴς θεά καταβαίνουσα ἐκ τοῦ ὕψους τῆς,
καὶ λαβάνουσά με ἐκ τῆς χειρός, εἶθέ μοι λέγει
μυζῶ μου. Σὺ ἦλθες πρὸς με καὶ ἐγὼ ἔρχομαι
πρὸς σέ, καθήκον ἔχω νὰ σὲ ἰδῶ γήσω ἐκεῖ ὑπόθεν
θα ἴδῃς καὶ θὰ ἀκούῃς τὰ τοῦ βίου πράγματα.

Καὶ ταῦτα λέγουσα μὲ ἔσυρε πλησίον ἀνοι-
κτοῦ παραθύρου τὸ ὑπεῖν ἔβλεπον εἰς αἰθριώτα-
τον περιβολόν εἰς ὃν κατὰ περίεργον ἀντιθεσίαν
ἐνῶ ἦτο βαθεῖα νύξ ἐν αὐτῷ διέλαμπεν
ἡ ἡμέρα ἐν ὄλῃ αὐτῆς τῇ αἴγλῃ! Ἡ φύσις
ἐγέλα! Οὐρανὸς γαλανὸς διαυγέστατος, χλόη
πρασινίζουσα ὡς τάπης μαγευτικὸς ἠπλοῦτο.
ριάνια μὲ κρυστάλλινον ὕψος ἀνθη μυριόχρω-
μα εἶδεν γλυκυτάτην ὄσμην, καθὼς καὶ παν-
τοῖα καρποφόρα δένδρα ἐκόσμευον τὸν παράδει-
σον τοῖτον, αἱ ψυχὴ ἔπταντο χαρποῖ τὰ
δὲ πτηνὰ ἐκελάδουν μεταδίδοντα θεσπεσίαν ἀν-
τήχησιν διὰ τοῦ κελαδῆματός των εἰς τὴν εὐ-
ωδίζουσαν ἀτμόσφαιραν πρὸς συμπλήρωσιν τῆς
μαγείας ταύτης ἄρχα παρθένοι, θεᾶ αἰθιρίου
κάλλονος καὶ παρκατήματος βασιλίσσης περιε-
φέρτετο.

Ἡ διαύγεια τῶν ὡς τὸν οὐρανὸν γαλανῶν
ὀφθαλμῶν τῆς, τὸ ἐροσερόν τοῦ προσώπου τῆς
καὶ ἐν συνόλῳ τὸ γαλήνιον τοῦ ἔθους τῆς ἐμαρ-
τύρουσαν τὴν ἀγνότητά τῆς ψυχῆς τῆς. Αἱ τοῦ
οὐρανοῦ ἀκτίνες πίπτουσαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐ-
πλαίσουν τὸ ἀγαλματώδες μέτωπον, καθὼς καὶ
ἡ χιονόλευκος περιβελή τῆς ἐκυμάτιζον ὡς ἀμ-
φίσεις τῶν λευκοπτέρων χερσубείμ.

Ἐβάδιζεν, ἔτρεχε τὸ ἐναέριον πλάσμα, πη-
δῶτα τρελλὰ ὡς ψυχὴ, ἐγέλα μὲ γέλωτα ἡ-
χηρὸν καὶ ἀθῶν ὡς τὸ κελάδημα τῶν πτη-
νῶν, παίζουσα, φαειρῶς μὲ ὠραίων πτερωτῶν
μειράκιον τὸ ὑπεῖν βροτάζον βέλη τὰ ἔρριπτεν
ἐνθην κακίθην ἐπὶ τῆς πρασίνης χλόης ἐνῶ αὐτὴ
τὰ ἔρπαζε μὲ τρελλὴν χαρὰν καὶ συλλέγουσα
τὰ ἐκρυπτεν ἐντὸς τοῦ κόλπου τῆς... ἡ ἄρρων!

— Ποῖος εἶ.ε ὁ ἄγγελος τῆς; Ἐδὲμ ταύτης;
ἠρώτησα μετὰ θαυμασμοῦ.

— Φεῦ! ναὶ τῷ ὄντι εἶνε ἄγγελος μοι ἀπὴν-
τησεν ἡ φεγγεβόλος Ἀλήθεια, αὐτὴ ἐδῶ εἶνε ἡ
θεᾶ Ἀγνωστῆς ἡ προσφιλεσττέρα ἀλλὰ καὶ
δυστυχιστέρα τῶν θυγατέρων μου, τὴν βλέπεις
πῶς εὐφρένεται πῶς ἀγαλλεται νομίζουσα τὰ
πάντα γέλαστά καὶ πάντα ρόδινα ἐν τῷ βίῳ!
φαντάζεται τὴν ζωὴν παράδεισον καὶ ἀνάκω-
διασκειάζει μὲ τὸν μικρὸν ἐκείνον ἀπαταιώνα τὸν
υἱὸν τῆς Ἀφροδίτης! ἀγνοεῖ ἡ δυσμοῖρος ποῖας
παγίδας καὶ ποῖαν κόλασιν δακρύων τῆς παρα-
σκευάζει ὁ μοχθηρὸς ἐκείνος παῖς.

— Ἴδὲ καὶ τρέμε! καὶ μὲ παρέσυρε πλησίον
ἐτέρου παραθύρου ὑπερ δὲν ἔβλεπε πλέον εἰς ὠ-
ραῖον περιβολόν ἀλλὰ εἰς ἀποτρόπαιον σπήλαιον
ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ὑπεῖου αἱ ἐκπεμπόμενα
φλόγαι ἐφθάνον μέχρις ἡμῶν.

(Ἐπαύει τὸ τέλος)

A... K...

Μεταξὺ τῶος προθυπουργῶν.

— Ὅταν ἔλθω πάλιν εἰς τὴν ἀρχὴν θὰ φροντίσω
νὰ ἐγκλιματίσω εἰς τὸ τόπον ὅτι καλόν.

— Ἐγὼ φρονῶ ὅτι ἀρκετὰ ἐγκληματίσατε
μέχρι τοῦδε.

Ἐν Βουλγαρίᾳ.

Α'. ὑπουργός. Ἐγὼ φρονῶ ὅτι ἡ Βουλγαρία δὲν
πρέπει νὰ κηρυξῇ τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας.

Β'. ὑπουργός. Ἐγὼ εἰάν κηρυχθῇ θὰ ἐναγκασθῶ
τὴν Εὐρώην η ν.

Ο Ν Ε Ι Ρ Α

Ε Ρ Ω Σ Κ Α Ι Φ Υ Σ Ι Σ

ΞΕΦΑΝΤΩΜΑΤΑ

—ο—

Κάθε μπόσικο και κωμικό που παρουσιάζει το βιβλιαράκι του νεαρού στιχογράφου από τους λατινικούς του τίτλους, τον πρόλογο, μία κρίση δεινή με λέξεις όλων των γλωσσών, ή με ρυθμικό χορό των έγκεφαλικών κυττάρων όπως λέγει κάπου, ίσα με την τιμή του βιβλίου πίσω στο εξώφυλλο τιμάται δρ. 2,45 χαρακτηριστικό και τούτο μοναδικό, το χάρισμα δηλαδή μιας πεντάρας στους αγοραστάς όλα τα παραβλέπουμε ως ελιγώτερο διασκεδαστικά από αυτούς τους στίχους του βιβλίου αν όχι όλους τους περισσοτέρους όμως.

"Όλα σχεδόν τα μυθολογικά πρόσωπα Θεοί και Θεές περνούν μέσα στο βιβλιαράκι σάμασκαράτες άποκρηάτικες.

Μεφάλαινες ντυμένος και με φύκια ο Μάγος ο Πρωτεύς ορθώνεται τριγύρου από τα πετρώδια τα χιλίκια

Ηρών θανάτους και θεών μαντεύει Σέρνεται ο Ήλιος πρώτος στην κρεμάλα του

Και τη στερνή του πέρνει μεταμόρφωση την ξωτικά κι' ανεμικά και πέρνεται μ' όρη στα ουρανοθέμελα

Μεσστά καλύβια του Γυφοπατέρα.

Η φάλαινες φαίνεται πως έχασαν τα νερά τους μαζί με τον ποιητή. Όσω για τα καλύβια του γυφοπατέρα σε πια συνοικία είναι δεν γνωρίζουμε, ξέρουμε όμως διάφορα χάνια που καταφεύγουν οι άποκρηάτικοι ήρωες με το Θεοδοσίου και ξεκοκαλίζουν όσα ψιλά μαζέψανε. Ο Πρωτεύς αν έβγαίνει έτσι κ' έστηνε και την κρεμάλα του στον Ήλιο σίγουρα θάπερνε το πρώτο βραβείο του κομιτάτου.

Όπου σαλεπιντζής νομίζεις πως έχεινε ο Ποσειδών για τον όποιον λέγει ο ποιητής.

Τώρα την ζώνουν άγριοι άνεμοστρόβιλοι φουρτούνες, τρικυμιάς κι' όπου πατάει Κι' όπου πηδάει και πάει τον περιζώνουν Και το λαϊκό του σφίγγου σά βραχνάδες Κι' αυτός μ' όση του μένει δύναμη Μεσ' από τους Βραχάδες τους φονηάδες άδράχνει την Κολώνα την ταρτάρια

αλλόφρονος της Γης και την παράζει το στύγιο το νερό και το άχερούσιο. Μεσ' στο γιαλό του άπανοκίσμου βράζει

Η ταρτάρια κολώνα συμβολίζει βέβαια το μπρίκι του σαλεπιντζή και το στύγιο και άχερούσιο νερό το σαλεπιντζή πευ βράζει.

Όπου οι Νεράιδες και οι τρίτωνες γλεντούν με το γιαρούμπι τα ποτήρια σπάστα.

Κοούν τα γιαλιά για ν' έφια και τα σπίν Και το αίμα από της σάρκας του μυζουίνε

Κι' άλλου τσακόνονται οι Σειρήνες με τους βρυκολάκους.

Της άρπας των Σειρήνων από τα χέρια τους βγίνουν κ' άρπουν οι μαύροι βρυκολάκοι.

Κάμπετε σάς παρκαλιώ το σταυρό σας για κάθε ένδεχόμενο.

Σφίγγει την ουράνια σφαίρα ο Άτλαντας και την ταραίζει.

Καλλίτερα να μάς έλεγεν ακόμα πως την παίζει σαν τόπι ή και την στίβει σαν λεμονοπορτόκαλο.

Και τα χαλαζοβόρια τ' άστραπόβροντα κατρακυλούν — ψαρμακερά μαχαίρια —

Και διαπερνούν τη γη και την πληγώνουν Στην καταχθόνια την καρδιά της πλέρια.

Κύριε έλέησον. Μα ούτε και σφαίρες κανονιών να ήταν τα χαλάζια δε θάφταναν τόσο βλαβεία ούτε τα τυμπάνια π' ανοίγουν τα πηγάδια πηγαινούν τότεν βλαβεία. Αυτά μου φαίνεται πως φθάνουν για τί νεαρό ποιητή κ. Σκίπη αντί να του πω έπαινους μπόσικους καλλίτερα να τον πικράνω με την αλήθεια.

Χρ. Βαυλέντης.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ ΕΝ ΤΩ ΓΑΛΑΚΤΙ

—ο—

Η Έπιστήμη όπως διά τους λοιπούς κλάδους έλυσε ζητήματα άτινα έθεωρούντο όλως ύπερφυσικά, εύτω πως διήνοιξε και διά την γαλακτοκομίαν νέαν όδόν.

Πριν όμως έλθωμεν τα των μικροοργανισμών εν τω γάλακτι θέλωμεν εώσθ και μικράς τινας εξηγήσεις επί της ζωής των.

Οι μικροοργανισμοί ή Βακτήρια άνήκουσιν εν τη τάξει του φυτικού βασιλείου των Μυκήτων. Το μέγεθος τούτων εινε διάφορον, οι μέν τούτων εισί διά γυμνού οφθαλμού ήρατοι, ως οι κατά το φθινόπωρον εν ταίς άγρσίς φόμενοι (μανιτάρια), άλλοι δέ μόλις τη βοήθειά μικροσκοπίου, ως οι των εύρωτα του άρτου και άλλων έδωδίσμων προκαλούντες. Είς μικροσκοπικός όργανισμός έχει μέγεθος 1/500 του χιλιοστομέτρου, ζυγίζουσι δέ κατά τον Kohn 636 δισεκατομμύρια τοιούτων εν γραμμάριον ! Το σχήμα αυτών είαι λίαν ποικίλον, κοκκοειδές νηματώδες ή σφαιρειδές. Η έπαύξησις τούτων εκτελείται διαφοροτρόπως, ως επί το πλείστον δέ διά μερισμού των κυττάρων. Η ταχύτης μεθ' ής ούτοι αύξάνουσιν είναι καταπληκτική, διά να δώσωμεν δέ εικόνα ταύτης παραθέτωμεν την έξής παρατήρησιν του Freudenreuh γενομένην επί γάλακτος νεωτέ άλυεθέντος, περιέχοντος επί ενός κ. ε. μ. 23,900 βακτηρίων, και διατηρηθέντος εν τη σταθερά θερμοκρασία 35° Κελσίου.

Μετά πάροδον 2 ώρων εύρίθησαν εν αυτώ 75,000, μετά πάροδον 6 ώρων 2,700,000, μετά 9 ώρων 3,400,000 και τέλος μετά πάροδον 24 ώρων 812,500,000.

Η έπαύξησις όμως αυτη άπαιτεί φυσική τω λόγω και ώρισμένους κανόνας, καθ' ότι τα βακτήρια μόνον υπό ώρισμένης συνθήκας ζώσι. Και δη άπαιτούσιν ώρισμένον βηθμόν θερμοκρασίας κ ίμενον μεταξύ των 30° 35° Κελσίου. Είς άνωτέραν θερμοκρασίαν παύει ως επί το πλείστον ή έπαύξησις τούτων, εις 60° ή 65° καταστρέφονται ουχι όμως μετά βεβαιότητος και το σπόρια αυτών άτινα και την θερμοκρασίαν 100° βηθμών υπομένουσι πολλάκις δέ μόλις εις 115° και εις διαρκή θέρμανσιν εξολοθρεύονται έντελώς. Την αυτην ένεργειαν κείται επί των βακτηρίων και το ψύχος. Είς 0° παύει συνήθως ή περαιτέρω έπαύξησις των, αλλά και του κανόνος τούτου ύπάρχουσιν εξαιρέσεις. Το βακτηρίδιον π. γ. το προξενούν την κυανότητα του γάλακτος (bacillus ajanogenus) άνθιστα-

ται κατά του ψύχους επί όλου ήρου, έδωδακάς, και εις αυτούς τούς 10 βηθμούς κάτωθεν του μηδενός.

Οι εν τη γαλακτομεία λαμβάνοντες μέρος οργανισμοί άνήκουσιν ως επί το πλείστον εν τη τάξει των σχίζομυκητιων, και ζυμοποιών. Οι μέν τούτων είναι λίαν όφελιμοι, άλλοι όμως καθίστανται άληθές θασανιστήριον διά της επιβλαβούς δράσεώς των.

Η όξυνσις του γάλακτος διά να αρχίσωμεν από του συνηθεστάτου έλαττώματος όφείλεται κατά τάς πρώτας άποδείξεις του Hueppe εις τοιούτους οργανισμούς. Το όξύ βακτηρίδιον του γάλακτος (Bacterium lactis acidii) μάλιστα είναι εκείνο το όποιον, επιφέρει το τσων συνήθες έλάττωμα. Τη ένεργεία τούτου και άλλων μεταβάλλεται το γαλακτοσάκχαρον εις γαλακτικόν όξύ όπερ εάν παρραχθή εν άρετῃ ποσότητι, τρέπει τα άλκαλικώς ήρώντα άσβεστοχλωρικά άλατα εις όξυνους ένώσεις, χωρίζεται ή άσβεστος της τυρίνης και ούτως έπέρχεται ή πήξις του γάλακτος.

Διά της εξηγήσεως του φαινομένου τούτου εξηγήθησαν τόσα πρακτικά μέσα άτινα χρησιμοποιούνται προς άποσώθησιν του κακού. Ο Gay Lussac π. γ. εξολοθρεύων εκάστοτε διά βρασμού τα βακτηρίδια ταύτα, κατορθωσε να διατηρήση γάλα γλυκύ επί 2 όλου ήρους μήνας, "Αν το διά άερισμού ή ψύξεως διατηρούμενον γάλα διατηρείται τη βοήθειά της, άλλαχῃ της θερμοκρασίας ή τη αναμίζει μετά του όξυγονου του άερος μέχρι του παρόντος δεν έχει εξηγηθῃ ακριβώς.

Έκ των πλείστων άλλων έλαττωμάτων άναφέρομεν συντομώτατα τα εξής :

Το κυανού γάλα προέρχεται τη επιδράσει κυανού τινος εύρώτος (bacillus ajanogenus) και άλλων.

Η δράσις τοιούτου γάλακτος είναι άλκαλική ή δε όση αυτου όξυνος και διαπεραστική. Πρότερον έθεώρουν το γάλα τούτο ως δηλητηριώδες, νεώτεροι όμως παρατηρήσεις άπέδειξαν την γνώμην ταύτην έσφαλμένην.

(Έπεται το τέλος).

Freising

Σ. Α.

ΣΦΙΓΞ ΚΑΙ ΟΙΔΙΠΟΔΕΣ

—ο—

Λύσεις

1ου Πύλος — 2ῆπος.

2ου Τὸ περιοδικὸν Φύλλιν ἔχει εὐεῖπει μέλλον.

Ὁρθῶς ἀπάντησαν οἱ ἐξῆς: *Le Singe*, Θεορ. Φυλλίδος καὶ Κουνοῦπι. Βραβεύονται ἐκ *Le Singe* καὶ τὸ Κουνοῦπι.

Προτεινόμενα

Ἐρώτησις

Ποία σχέσις μεταξὺ τοῦ κρέατος τῶν ἀλόγων καὶ τοῦ κλίματος τῆς Ἑλλάδος;

Εἰς τὸν λύτην δεσθῆσεται μία συλλογὴ ποιημάτων τοῦ κ. Α. Νήη.

ΜΙΚΡΟΜΥΝΗΜΑΤΑ

—ο—

Ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν ἡ Ὁρφάνη καρδία μετὰ τὴν Καταρὴ Ἐανομαῖλλα καὶ Παργ. Σοφίαν ὁ Ναυαγὸς τῆς Ζωῆς μετὰ τὴν Ἑλλ. ποιήτριαν Θεοραπ. Φυλλίδος ὁ Καρδιεθῆρας μετὰ τὸ ὄν. πλάσμα Ἐν. Κοῆτσαν ὁ Αἶνος μετὰ τὸ ὄν. πλάσμα ἡ Παλ. Καρδία μετὰ Ἑλλ. ποιήτρια Παρηγ. ἀκτίνα καὶ Ἀφροδίτην ὁ Δον Ρουὶ Γομεζ δὲ Σίλβα μετὰ τὸν Φρίξον καὶ Βισιλ. τῆς λήθης ὁ Μαρμαίρων ἀστὴρ μετὰ τὴν Β. τῆς λήθης, Μουσσοτίδα, Πάλλουσα καρδία, Μενεξεδένια, Λευκὴν ἀνεμώνην Ἑλλ. Ποιήτρια, Ἀφροδίτην καὶ Ὁρφάνη καρδίαν. Ἡ Miss Nevil μετὰ τὸν Ἀπογ. ἐραστὴν Ἑλ. Ποιήτρια, Ν. Ζωῆς καὶ Θεορ. Φυλλίδος.

ΔΕΥΚΑ ΜΙΚΡΟΜΥΝΗΜΑΤΑ

Ὁ Μαρμ. ἀστὴρ μετὰ τὴν Βισιλ. τῆς λήθης, Μουσσοτίδα καὶ Ἑλ. ποιήτρια ἡ Πάλλουσα καρδία μετὰ τὴν Μενεξεδένια, Ἑλ. ναυαρχίδα καὶ Α. ἀνεμώνη, ὁ Ἀπογ. ἐραστὴς μετὰ τὴν Φιλ. Κοῆτσα Ἀφροδίτην καὶ Α. ἀνεμώνην.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

—

1. Συνδρομητῶν Πάρον. Πάντα ἐλήφθησαν. Ὁ Κλ. ταχυδριστὴς εὐρίσκειται ἐδῶ. Ταχυδρομικῶς Σὰς ἀπεπεταίμεν 3 μικροὺ ἐλάβατε; — Ν. Μπαμπιώτην Μεσολόγγιον. Αἰτηθῆν φύλλον ἐστάλη. — Ε. Ἀτέσην Ἀρχιλαττήν. Ἀποστέλλετε ἕτερα ὅπως ἐκλιέσθωμεν

καθ' ὅτι φησὶσθε ὅτι δὲν σπερδαίθε ἐμπνεύσει. — Β. Ἀναγνώστου Κάριον. Φύλλον ἐστάληται ὡς καὶ ταχυδρ. δευτέρου ἀναμένομεν ἀπάντησί σας. — Ν. Μπρατσπούλου Ἐνταῦθα Αἰτηθῆν φύλλον ἐστάλη — Ν. Φαρῶν Β. λον Σὰς ἀπεπεταίμεν βραβεῖαν ἀναμένομεν ἀπάντησί σας. — Λ. Καραπιπέρην. Αἰγίον Εὐχριστοῦμεν διὰ τὰς υπὲρ τῆς «Φυλλίδος» κλοκευτικὰς ἐκδηλώσεις σας ὡς καὶ διὰ τὴν πρόθυμον καὶ εὐγεῖαν προσφορά σας πλειότερα μανθάνετε παρὰ τοῦ αὐτοῦ ἀντιπροσώπου μας κ. Ν. Ἀρβανίτη — Γ. Μάχαρη Λέμημονα. Φύλλον πρὸς τὸν ὑμέτερον ἀδελφὸν ἐστάλησαν βιβλιώματα λήψιν. — Δ. Κοιτάπουλον Ζάκυνθον. Σὰς ἐγράψαμεν διαγωνισμὸν θέλομεν προκη. ὕξει προσεχέστερον — Ὁριόποδα Γίγαντα Σῶρον. Συνδρομητὰς ἐνεγράψαμεν. Εὐχριστοῦμεν ἀποδείξεις ἀπεσ εἰλαμεν ἀναμένομεν νεώτερά σας. — Ε. Παβία Κέρκυραν. Ἡ εὐγενὴς προσφορά σας ἐγένετο ἀσμένως δεκτή ἐκ τῆς περικοπῆς τῆς μεταφράσεώς σας ἐμεῖς ἀμεν ἀρκούντως εὐχριστήμενοι, ἐκρίναμεν ὅμως καλὸν ν' ἀναμεῖνομεν καὶ τὴν ἀποστολὴν τῶν λοιπῶν μεταφράσεών σας. Δέξασθε τὰ εὐχαριστήριά μας καὶ συγχαρητήριά μας.

ΔΙΑΦΟΡΑ

— Ἀνταλλάττω cartes postales μετὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἐξωτερικὸν. Διεύθυνσις — Μαρμαίροντα ἀστέρα ὁδὸς Κανάρη 5 Ἀθήνας.

— Εὐγενῶς ἀέλαβε τὴν ἐν Κιλκίσις ἀντιπροσωπεῖαν ὁ κ. Π. Μήξης.

— Τὰς ἀξιοτίμους Δεσποινίδας Αἰκ. Πληζαγκοπούλου, Εὐαγ. Κυριακοπούλου Μαρ. Ἀναστασία Βισιλ. Θανογιάννη Αἰκ. Ἀναγνωστοπούλου (ἐπαίνεθεῖται κατὰ τὸ Μποτάσειον) Εὐαν. Κοκκινῶν καὶ Ἑλ. Γρουπάρη λαβούσας ἐπαξίως τῶν μελετῶν των κατὰ τὰς ἐπὶ πτυχίῳ ἐξετάσεις τοῦ ἀρσακείου τὸν βιβλιὸν ἀρίστα, συγχαίρομεν ἐγκαρδίως.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

«Πρωτοβρόχια» Προσεχῶς ἐκδοθήσεται συλλογὴ ποιημάτων ὑπὸ τοῦ ἐμπνευσμένου νέου Κώστα Μουστάκα.

Ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου τὰ γραφεῖά μας μεταφέρονται ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καποδιστριαίου ἀριθ. 31 (ἐπὶ τῆς πλατείας Ἀνεξαρτησίας.)

ΤΥΠΟΙΣ «ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ»

15 — Ἀθήναι, Ὁδὸς Περικλέους — 15